

Interior per a la CUP?

BARCELÓ TELAMONI :: 08/03/2021

Sonen bromes sobre si la CUP ha d'assumir la conselleria d'Interior per així donar exemple, per mostrar que un model policial d'esquerres és possible. Sonen veus de canvi de model policial, de si calen més agents o si s'han d'utilitzar gasos lacrimògens o tanquetes d'aigua per seguir desnonant els de sempre. En cap moment es planteja un canvi en l'orientació de la repressió, no es planteja desnonar els banquers, és a dir, nacionalitzar la banca i els sectors estratègics. Les esquerres tenim teoria i exemples pràctics a cabassos per estar ben orientades. Aquí van quatre elements per tenir en compte:

El primer és un breu repàs històric sobre la relació que hi ha entre cada forma de domini i l'expressió ideològica i organitzativa de la seva força material. Quan Felip V va trastocar la realitat peninsular va institucionalitzar també la seva violència dèspota il·lustrada en la forma Mossos d'Esquadra el 1722. Quan a partir de 1833 arbitra Maria Cristina, és a dir, amb el gir liberal, hi ha també un ajustament de la força militar i policial a la genètica dels nous interessos de classe, apareixent amb la Milícia Nacional. Gaudim de les valuossíssimes ensenyances dels èxits del Batalló de la Brusa que van culminar en la Jamància de 1843 on els dos models de nació, i de força militar, queden definits. Quan Narváez comença la Dècada Moderada el 1844, per diferenciar-se de i imposar-se als progressistes, crea la Guàrdia Civil, és a dir, reorganitza la violència legal adequant-la als interessos de classe del moment, dissolent l'anterior Milícia Nacional que reapareixerà més tard. La II República Espanyola crea la Guàrdia d'Assalt justament pel mateix motiu, adaptació de la força militar al caràcter de classe del nou poder. I el que més interessa: la violència popular va ser la força de xoc de la noves institucions sorgides el juliol de 1936, el Comitès de Milícies Antifeixistes, les veritables *nostres institucions*.

El segon element són unes indicacions de Marx i Engels. Al seu *Missatge del Comitè Central a la Lliga dels Comunistes* de 1850 els dos amics deixen per terra aquelles falses interpretacions en que suposadament la seva doctrina no diu res sobre el poder: "Es procedirà immediatament a armar tot el proletariat amb fusells, carabines, canons i municions; caldrà oposar-se al ressorgiment de la vella milícia burgesa dirigida contra els obrers. On no puguin ser preses aquestes mesures, els obrers hauran de tractar d'organitzar-se independentment com a guàrdia proletària, amb caps i un Estat Major Central triat per ells mateixos, i posar-se a les ordres no del Govern, sinó dels consells municipals revolucionaris creats pels mateixos obrers. On els obrers treballin en empreses de l'Estat, hauran de procurar-se el seu armament i organització en cossos especials amb comandaments triats per ells mateixos o bé com a unitats que formin part de la guàrdia proletària. Sota cap pretext lliuraran les seves armes i municions; tot intent de desarmament serà rebutjat, en cas de necessitat, per la força de les armes. Destrucció de la influència dels demòcrates burgesos sobre els obrers; formació immediata d'una organització independent i armada de la classe obrera; creació d'unes condicions que, en la mesura que sigui possible, siguin les més dures i comprometedores per a la dominació temporal i inevitable de la democràcia burgesa: aquests són els punts principals que el

proletariat, i, per tant, la Lliga, han de tenir presents durant i després de la pròxima insurrecció”.

El tercer element són unes importantíssimes reflexions de Rosa Luxemburg al seu *Una vez más el experimento belga* de principis del XX on diu que “el terreny de la legalitat burgesa del parlamentarisme no és només un camp de dominació per a la classe capitalista, sinó també un terreny de lluita sobre el qual ensopeguen els antagonismes entre proletariat i burgesia. Però de la mateixa manera que l'ordre legal per a la burgesia no és més que una expressió de la seva violència, per al proletariat la lluita parlamentària no pot ser res més que la tendència a portar la seva pròpia violència al poder. Si darrere de la nostra activitat legal i parlamentària no hi ha la violència de la classe obrera, sempre disposada a entrar en acció en el moment oportú, l'acció parlamentària de la socialdemocràcia es converteix en un passatemp tan espiritual com extreure aigua amb un colador. Els amants del realisme, que subratllen els “positius èxits” de l'activitat parlamentària de la socialdemocràcia per a utilitzar-los com a arguments contra la necessitat i la utilitat de la violència en la lluita obrera, no noten que aquests èxits, per més ínfims que siguin, només poden ser considerats com els productes de l'efecte invisible i latent de la violència”.

Quart. El 1916 al seu esbós popular sobre l'imperialisme, Lenin ens n'explicava els detalls en termes econòmics i polítics com a devenir del sistema capitalista. I el Che el 1965 ens traduïa aquesta necessitat econòmica de l'imperialisme en la corresponent ideologia dels qui subjectivament assumien aquesta dinàmica objectiva: “La bestialidad imperialista, bestialidad que no tiene una frontera determinada, ni pertenece a un país determinado. Bestias fueron las hordas hitleristas, como bestias son los norteamericanos hoy, como bestias son los paracaidistas belgas, como bestias fueron los imperialistas franceses en Argelia. Porque es la naturaleza del imperialismo la que bestializa a los hombres, la que la convierte en fiera sedienta de sangre, que están dispuestas a degollar, asesinar;...”.[1]

Tenint en compte tot això, i a quasi 150 anys de les importants lliçons teoricopràctiques de La Comuna de París, la conclusió lògica és que no necessitem un nou model d'ordre públic per mantenir el mateix ordre social. El poder de la classe treballadora no pot imposar-se amb un cos policial que no hagi sorgit del seu interior, d'un cos policial que els dies de vaga general protegeixi El Corte Inglés en comptes dels interessos del poble o que apallissa els manifestants al crit de *rojos de merda*[2]. Així doncs, si les esquerres volen governar només ho poden fer de la mà d'un poder coherent als interessos de la classe treballadora, i els Mossos d'Esquadra no s'hi ajusten. No és qüestió només de la BRIMO o l'ARRO, és el cistell sencer, és la ideologia de l'agent adoctrinador que amb pistola entra a les escoles i instituts per a legitimar l'organització armada en conjunt. No volem una policia judicial que desnoni famílies per enriquir els bancs, sinó que volem acabar amb la propietat privada de la banca. Cal dissoldre els Mossos i constituir una Guàrdia Roja i Lila, la legalització i oficialització del poder popular. Un cop haguem canviat l'ordre social, ja debatrem el model més adequat per reprimir la derrotada burgesia, i per descomptat reflexionarem sobre la idoneïtat o no dels gasos lacrimògens, les bales de foam o de goma, les tanquetes d'aigua...

[1] <https://rebelion.org/discurso-del-comandante-che-guevara-en-la-asamblea-general-de-las-naciones-unidas/>

[2] <https://www.vilaweb.cat/noticies/testimonis-denuncien-carrega-mossos-gracia/>

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/interior-per-a-la-cup